

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: **S. B. U. s. r. o., IČO X**
sídlem S. n. 331, X H.
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Vaňkem
sídlem Riegrova 379/18, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2020, č. j. KUZZ-19534/2020, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze dne 21. 1. 2020, č. j. MeUVM 03777/2020. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZSP“).
2. Žalobkyně se měla dopustit přestupku podle § 10 odst. 3 ZSP tím, že nezajistila, aby při užití vozidla Peugeot 306, RZ X (dále jen „vozidlo“), v provozu na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče (dále jen „řidič“) a pravidla provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

pozemních komunikacích, neboť dne 12. 5. 2019 v 17.20 h na ulici Vsetínská v obci Valašské Meziříčí poblíž proluky na ulici Příční blíže nezjištěný řidič řídil vozidlo ve směru jízdy k obci Vsetín rychlostí nejméně 60 km/h a překročil tím nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 10 km/h (po odečtu odchylky 3 km/h). Tím řidič porušil § 18 odst. 4 ZSP a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZSP. Městský úřad žalobkyni uložil pokutu 1 700 Kč.

3. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** uvedl, že městský úřad a žalovaný se vypořádaly s námitkou podjatosti v samostatných rozhodnutích a nevyhodnotily námitku podjatosti důvodnou, neboť pro ni neshledaly žádné důvody. Nařízení ústního jednání nebylo nezbytné pro uplatnění práv žalobkyně a skutkový stav byl zjištěn dostatečně z písemných podkladů. Třídenní lhůta k doplnění námítky podjatosti je lhůta pořádková. Nic tedy žalobkyni nebránilo v doplnění odvolání.
4. Žalovaný se v odůvodnění výše pokuty ztotožnil se závěry městského úřadu a uvážil, že přitěžující okolností bylo, že ke spáchání přestupku došlo na hlavním průtahu městem, v hustě osídlené oblasti. V blízkosti se nachází škola pro sluchově postižené, hrozí zde tedy zvýšené riziko dopravní nehody. Uložená pokuta odpovídá kritériím podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
5. **Městský úřad v rozhodnutí** o přestupku ze dne 21. 2. 2020 k pokutě uvedl, že přestupek byl spáchán v blízkosti přechodu pro chodce a školy pro sluchově postižené. Městský úřad přihlédl k míře překročení rychlosti nejméně o 10 km/h a podle toho uvážil o pokutě 1 700 Kč, tj. blízké zákonem stanovené spodní hranici 1 500 Kč.
6. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že nebyla ve správním řízení poučena o svých procesních právech, jmenovitě o právu zvolit si obhájce a právu tvrdit rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci a právu navrhopvat důkazy. Tím městský úřad porušil § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“).
7. Dále v posuzované věci byl spor o to, zda správní řízení mělo namítané vady a jestli tyto vady měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jednalo se o nepoučení o právech obviněného, nezveřejnění informací o měření rychlosti, nevyzvání k doplnění námítky podjatosti, vydání meritorního rozhodnutí současně s rozhodnutím o zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání, nepřezkoumatelnost rozhodnutí o pokutě a její nezákonná výše, porušení zásady dvojího přičítání, zásady absorpce a nevedení společného řízení.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí a k žalobním námitkám zdůraznil, že žalobkyně byla poučena o právu požádat o nařízení ústního jednání, seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a o možnosti navrhnout jejich doplnění a o opravných prostředcích, což je vše realizací práva na obhajobu. Správní orgán nemá povinnost poskytnout účastníkovi řízení komplexní návod, co by měl nebo mohl v řízení dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale má jen poskytnout pomoc k tomu, aby účastník řízení mohl zákonným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – č. j. 1 As 54/2010-214). Žalobkyně je právnickou osobou a nelze předpokládat, že by za ni jednala osoba, která by nevěděla, že se může dát zastoupit. Žalovaný odkázal dále na § 4 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a rozum průměrného člověka a schopnost užívat jej s běžnou péčí a opatrností a na to, že to od něj každý může v právním styku důvodně očekávat.

9. Žalobkyně nebyla vyzvána k doplnění námítky podjatosti před vydáním rozhodnutí o námítce, ale byla k němu vyzvána ve výzvě k doplnění odvolání proti usnesení, kterým městský úřad rozhodl, že Ing. M. není vyloučen z rozhodování ve věci. Žalobkyně odvolání nedoplnila. Odkaz na „čárkový systém“ je obecný a doložený pouze článkem z internetu, který se týká zcela jiného úřadu.
10. Žalobkyně ve správním řízení nenamítala, že městská policie nezveřejnila informaci o měření rychlosti. Tato informace byla zveřejněna na webových stránkách města, žalovaný ji vytiskl a přiložil k vyjádření k žalobě.
11. Žalobkyně se proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání neodvolala a námítky k nenařízení ústního jednání nevznesla ani v odvolání. Žalobkyně měla možnost se seznámit se spisem, a to již na základě písemnosti ze dne 18. 11. 2019. Této možnosti ale nevyužila. Žalobkyně námítky vznesla až v žalobě, což může nést znaky obstrukcí a přesunu dokazování do soudního řízení.
12. Úvahy o správním trestu jsou srozumitelné a je zjevné, jak kterou okolnost správní orgány posoudily. Žalobkyně napadá úvahu městského úřadu, že nedošlo k poškození zdraví ani ke škodě na majetku, ale žalobce svým jednáním ohrozil veřejný zájem, tj. bezpečnost silničního provozu. Podle žalobkyně jde o porušení zásady *ne bis in idem* a zásady zákazu dvojího přičítání. Jde o konstatování naplnění materiálního znaku přestupku.
13. Vadou nebylo ani nevedení společného řízení s věcí sp. zn. R/D/778/099660/2019/Br, protože rozhodné je dodržení zásad pro ukládání sbíhajících se trestů, např. zásady absorpce. K tomu v projednávaném případě nedošlo. V citovaném případě šlo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ZSP a pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč, tedy závažnější přestupek než v projednávané věci. Městský úřad žalobkyni uložil pokutu 3 200 Kč. V projednávaném případě městský úřad žalobkyni uložil pokutu 1 700 Kč. Součet uložených pokut činí 4 900 Kč a jde tedy o částku v rámci rozpětí pro závažnější z přestupků. Městský úřad zásadu absorpce dodržel.
14. **Žalobkyně v replice** setrvala na svém názoru, že ji městský úřad měl poučit o právu zvolit si obhájce. Jde o správní trestání a právo na obhájce je základním právem podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně je malým podnikem a má asi deset zaměstnanců a jednoho společníka, který je jednatelem. Nezaměstnává právníka. Došlé písemnosti zpracovávají zaměstnanci se středoškolským vzděláním. Není reálná možnost, aby jednatel předával každou písemnost advokátovi. Proto poučení takové právnické osobě mělo být jiné. Administrativní pracovnice žalobkyně nemohla znát specifika přestupkového řízení, které zná pouze kvalifikovaný zástupce.
15. Žalobkyně namítala, že informace o měření rychlosti v obci měla být součástí správního spisu a žalovaným přiložená informace je aktuální a není vypovídající k datu spáchání přestupku.
16. Žalovaný vydáním meritorního rozhodnutí současně s rozhodnutím o nenařízení ústního jednání přenesl správní řízení do odvolací fáze. Žalobkyně se nemohla před vydáním rozhodnutí seznámit s podklady rozhodnutí. Není pravda, že se žalobkyně neodvolala proti usnesení o zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání. Žalovaný o odvolání rozhodl dne 24. 6. 2020. Odkaz na rozsudek NSS č. j. 10 As 36/2019-33, body 18 a 19, je nepřipadný, protože šlo o poukaz na procesní strategie, které přesouvají dokazování do soudního řízení správního. Žalobkyně žádné obstrukce v řízení nečinila, rozsah žaloby je

důsledkem nedostatečných poučení žalobkyně. Žalobkyně neobhajuje pachatele přestupku, natož soustavně.

17. Žalobkyně k pokutě uvedla, že nemůže „luštit“, které okolnosti měl městský úřad za přítěžující a polehčující.
18. Žalovaný pominul, že ve dvou řízeních žalobkyně platí dvakrát náklady řízení, na rozdíl od společného řízení. Součet pokut s dvojitou náhradou nákladů správního řízení činí v posuzovaném případě 6 900 Kč, což převyšuje nejvyšší možnou zákonnou pokutu s náklady řízení (5 000 Kč + 1 000 Kč, tj. 6 000 Kč). V souladu s absorpční zásadou žalobkyně měla být trestána jen za přísněji postižitelný skutek, nikoli dvakrát. Tataž oprávněná úřední osoba vyhotovila předmětná rozhodnutí den po sobě a k předchozí věci vůbec nepřihlížela. Druhá věc byla u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 72 A 2/2021. Žalovaný citoval z rozsudku NSS č. j. 4 As 257/2018-67, ale ten jím citovanou část neobsahuje. Obsahuje větu: „k porušení práv stěžovatele tedy nedošlo, protože nedošlo k porušení zásady absorpce, jelikož v souhrnu nebyla překročena trestní sazba za správní delikt nejprísnější postižitelný“. Žalobkyně považuje tento závěr NSS za exces z jinak konstantní judikatury, neboť obsahem zásady absorpce není jen pravidlo, že stačí nepřekročit horní hranici pokuty nejzávažnějšího přestupku. Absorpce (vstřebání) znamená, že pachatel bude zejména potrestán za nejzávažnější protiprávní jednání a v tomto trestu budou zohledněna i další protiprávní jednání. Postup žalovaného však byl čistou kumulací trestů, kterou žalovaný existenci dvou přestupků zcela ignoroval. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek NSS č. j. 1 As 28/2009-62, který je dle ní přílehlavý na danou situaci. Podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán může dostat zásady absorpce mimořádným snížením pokuty pod dolní hranici sazby.
19. **Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
20. **Při jednání soudu** žalobkyně uvedla, že si není jistá, že prohlášení pracovníka je dostačující k prokázání zveřejnění informace o měření rychlosti. Podle zdrojového kódu předmětné internetové stránky žádná data nejsou z roku 2019 a starší, což neznamená, že stránka neexistovala, ale ani to neznamená, že existovala. To nelze ze zdrojového kódu zjistit. Žalovaný připomněl, že na sdělení městského úřadu je obrázek, ze kterého je zjevné, že autorem zveřejněné informace je ředitel městské policie, který informaci na stránku vložil dne 16. 3. 2017 v 16:04:51 h. Žalobkyně v konečném návrhu žádala zohlednění porušení absorpční zásady. Žalovaný poukázal na to, že nedošlo k uplatnění asperační zásady (pozn. soudu: podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávány přestupky.). Podle judikatury správních soudů se do trestu nezapočítávají náklady řízení.
21. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

22. Soud shledal jako nedůvodnou námitku, že městský úřad **nepoučil žalobkyni** o právu zvolit si obhájce, o právu tvrdit skutečnosti rozhodné pro rozhodnutí a o právu navrhnout důkazy.
23. Podle § 4 odst. 2 správního řádu „*správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*“
24. Žádný zákon neukládá správnímu orgánu v řízení o přestupku poučit účastníka řízení konkrétně o právu zvolit si obhájce. Žalobkyně je obchodní korporací, má svého jednatele, zaměstnance a podniká od 16. 6. 2010. Navíc v obdobné věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 2/2021 (shodný přestupek, napadené rozhodnutí vydáno o den dříve než posuzované) si žalobkyně pro správní řízení zvolila jako zástupce pana V. Z., který žalobkyni v obdobných případech již víckrát zastupoval (srov. vyjádření žalované v bodě 8 rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 72 A 2/2021). S ohledem na všechny tyto okolnosti v posuzovaném případě nebylo vůbec třeba žalobkyni o právu zvolit si obhájce poučovat.
25. Městský úřad poučil žalobkyni o právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění anebo požádat o nařízení ústního jednání podle § 80 odst. 2 správního řádu v písemnosti ze dne 18. 11. 2019. Tím městský úřad poučovací povinnost splnil a jeho postup nebyl v rozporu s § 4 odst. 2 správního řádu, jak namítala žalobkyně.
26. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že **městská policie nezveřejnila informaci o měření rychlosti** jízdy vozidel automatickým prostředkem bez obsluhy, což bylo její povinností podle § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, a že důkaz záznamem z rychloměru byl proto nezákonný.
27. Žalobkyně tuto námitku vznesla až v žalobě, a proto soud provedl při svém jednání důkaz vlastním výtiskem z internetových stránek města Valašské Meziříčí o měření rychlosti na ulici Vsetínská u proluky na ulici Příční a dále sdělením městského úřadu ze dne 18. 5. 2022 o tom, že informace o měření rychlosti na uvedeném místě byla zveřejněna na webových stránkách města. Soud zjistil z výtisku ze stránek města, že informace se týká měření v místě přestupku uvedeného v napadeném rozhodnutí. Soud zjistil ze sdělení města ze dne 18. 5. 2022, které si vyžádal, že informaci o měření rychlosti zveřejnil ředitel městské policie Ing. Bc. J. C. dne 16. 3. 2017 v 16:04:51 h. K námitce žalobkyně, kterou vznesl při jednání soudu pan V. Z., že prohlášení pracovníka městského úřadu o zveřejnění informace o měření rychlosti nemusí být dostačující, soud uzavírá, že zasláné sdělení městského úřadu spolu s otiskem informace z redakčního systému internetových stránek je důvěryhodné. Soudu je známo z věci sp. zn. 72 A 38/2019, že městský úřad informaci o měření rychlosti zveřejnil (viz bod 22 rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 3. 2021, č. j. 72 A 38/2019-29).
28. Lichá je námitka, že městský úřad měl žalobkyni **vyzvat k doplnění námítky podjatosti**. Žalobkyně v tom, že městský úřad žalobkyni nevyzval k doplnění námítky podjatosti, shledala rozpor s § 37 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně dále uvedla, že na městském úřadě funguje tzv. čárkový systém, podle kterého jsou oprávněné úřední osoby finančně motivovány k ukládání pokut za přestupky a nerozhodují proto nestranně a argumentovala tím, že média odhalila stejný postup ve Zlíně na finančním úřadě.
29. K tomu soud ze správního spisu zjistil, že oprávněná úřední osoba ve věci žalobkyně byla jedna (nikoli více) a byla známa žalobci z výzvy k zaplacení určené částky a z příkazu ze

dne 19. 8. 2019. Žalobkyně nebyla povinna námitku podjatosti upřesnit. Námitka byla projednatelná v podobě, v jaké byla podána. Žalobkyně v celém správním řízení námitku podjatosti nedoplnila. Až v žalobě uvedla upřesnění o tzv. čárkovém systému, které nebylo nijak prokázáno. Žalobkyně neuvedla žádné indicie, které by svědčily o tzv. čárkovém systému u městského úřadu. Podobná praxe ve Zlíně u finančního úřadu nemá vliv na postupy a hodnocení zákonnosti u žalovaných správních orgánů.

30. V posuzovaném případě nešlo o podjatost ve smyslu § 14 správního řádu, tj. poměr oprávněné úřední osoby k věci či osobě žalobce. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 9 As 70/2019-36, bod 14, trvat na povinnosti správního orgánu vyzvat obviněného k doplnění námitky podjatosti by se míjelo s podstatou námitky podjatosti. Nadto podle ustálené judikatury je třeba námitku podjatosti uplatnit včas, tj. hned, bezodkladně (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 481/2019-21, bod 12). V posuzované věci se žalobkyně dozvěděla jméno a příjmení oprávněné úřední osoby dne 21. 5. 2019 a námitku podjatosti vznesla až 3. 9. 2019, tedy asi po 3,5 měsíci. Námitka podjatosti včasná proto nebyla.
31. Obecné tvrzení o tzv. čárkovém systému není námitkou podjatosti ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně nepředložila žádný důkaz o vztahu oprávněné úřední osoby k osobě žalobkyně či k věci, ani nevyvolala pochybnost o podjatosti oprávněné úřední osoby, ať již s ohledem na tzv. čárkový systém či bez něj. Nebyla zjištěna ani žádná další okolnost, jakýkoli nestandardní postup, či motiv, které by k pochybnosti o podjatosti mohly vést (k obecné námitce o tzv. čárkovém systému srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 194/2017-37, bod 31).
32. Neopodstatněná je námitka, že nezákonnost napadeného rozhodnutí zapříčinilo **současné vydání meritorního rozhodnutí a usnesení o zamítnutí žádosti žalobkyně o nařízení ústního jednání**.
33. Žalobkyně namítala, že městský úřad vydal usnesení o zamítnutí žádosti žalobkyně o nařízení ústního jednání stejný den jako rozhodnutí o přestupku ze dne 21. 2. 2020. Žalobkyně tak neměla možnost na usnesení reagovat a zvolit vhodný procesní postup, zejména seznámit se se spisem, což chtěla učinit na ústním jednání. Tím, že městský úřad vydal obě citovaná rozhodnutí současně, znemožnil žalobkyni obhajobu, seznámit se se spisem a zvolit další vhodný procesní postup.
34. Soud konstatuje, že správní řízení končí právní mocí rozhodnutí o odvolání. Do vydání rozhodnutí o odvolání mohla žalobkyně svou obhajobu uplatňovat, tj. od obdržení obou rozhodnutí dne 27. 1. 2019 do vydání rozhodnutí o odvolání dne 24. 4. 2020. To jsou asi tři měsíce. Přitom koncentrace řízení se u správního trestání neuplatní. Postup správních orgánů proto nebyl nezákonný. Žalobkyně měla od zahájení řízení doručením příkazu dne 26. 8. 2019 (resp. již od 21. 5. 2019, kdy obdržela výzvu k úhradě určené částky anebo sdělení jména řidiče, na kterou však vůbec nereagovala) do vydání napadeného rozhodnutí 24. 4. 2020 celkem asi čtyři měsíce (resp. téměř rok, neboli asi jedenáct měsíců) na to, aby uplatnila svou obhajobu. Nešlo tedy o nijak krátké lhůty. Žalobkyně však ani v žalobě nevznesla žádné relevantní námitky k uznání viny za přestupek provozovatele vozidla ani k přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 10 km/h.
35. Soud se neztotožnil ani s žalobním tvrzením, že **odůvodnění výše uložené pokuty je nepřezkoumatelné a výše pokuty je proto nezákonná**. Podle žalobkyně městský úřad neuvedl, jestli zvažované okolnosti byly polehčující či přitěžující. Proto měl uložit pokutu

v minimální výši. Městským úřadem tvrzené ohrožení veřejného zájmu žalobkyní není přitěžující okolnost, ale základ skutkové podstaty. Dvojí přičítání je nezákonné.

36. Podle soudu je zjevné, že přitěžující okolností bylo místo spáchání přestupku, což výslovně uvedl žalovaný (rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek). Městský úřad zjevně považoval za polehčující okolnost, že nedošlo k poškození zdraví nebo hmotné škodě na majetku. O dvojí přičítání nešlo, neboť správní orgány nedaly žalobkyni výslovně k tíži, že ohrozila veřejný zájem. Tímto vyjádřením se pouze vypořádaly s materiálním znakem přestupku. Dvojí přičítání obvykle spočívá v tom, že správní orgány dávají obviněným k tíži, že jeli značnou rychlostí, ačkoli tato konkrétní rychlost je obsažena již ve skutkové podstatě přestupku. V posuzovaném případě tomu tak však nebylo.
37. Rozhodnutí žalovaného a městského úřadu nebyla nepřezkoumatelná, a to ani v části o pokutě. Nešlo o případ, kdy by konkrétní odůvodnění pokuty zcela chybělo. Oba správní orgány uvedly své úvahy při ukládání pokuty, jak je soud citoval v bodech 5 a 6 tohoto rozsudku.
38. Žalobkyně dále namítala, že postup městského úřadu byl nezákonný, protože **nevedl společné řízení** s věcí sp. zn. R/D/778/099660/2019/Br, kde rozhodnutí ze dne 24. 4. 2020 nabylo právní moci dne 25. 4. 2020. Městský úřad ve dvou řízeních uložil žalobkyni celkově vyšší pokutu a dvojí náhradu nákladů správního řízení.
39. Podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *„za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější“*.
40. Správní soudy ve své judikatuře mnohokrát dospěly k závěru, že není vadou řízení, pokud správní orgán nevede společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán ve smyslu § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podstatné je, aby správní orgán dodržel zásadu absorpce (prísnější trest pohlcuje mírnější) a při ukládání trestu za sbíhající se přestupky použil sazbu, kterou zákon stanoví pro přestupek prísněji postižitelný (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, nebo ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36). Tomuto požadavku městský úřad vyhověl. Prísněji postižitelný přestupek se stal dne 12. 7. 2019. Šlo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 23 km/h (na rozdíl od nyní posuzovaného překročení o 10 km/h). Přestupek odpovídal § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ZSP - na rozdíl od nyní posuzovaného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ZSP. Podle § 125c odst. 5 písm. f) ZSP lze za tento přestupek uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč (za posuzovaný přestupek lze uložit pokutu v rozmezí pouze 1 500 Kč až 2 500 Kč). Uložené pokuty 3 200 Kč a 1 700 Kč činí v souhrnu 4 900 Kč, což je méně než je nejvyšší možná sazba u prísněji postižitelného přestupku. Absorpční zásada se týká ukládání trestů, nikoli náhrady nákladů (správního) řízení (srov. slovní spojení „správní trest“ v citovaném § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žádné ustanovení zákona nebo vyhlášky neobsahuje absorpční zásadu při ukládání náhrady nákladů správního řízení podle § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění vyhlášky č. 112/2017 Sb.

41. Vadou řízení bylo, že napadené rozhodnutí výše popsané úvahy neobsahovalo (srov. rozsudky NSS č. j. 9 As 299/2019-43, bod 29, a č. j. 1 As 110/2020-50, bod 29). Tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože městský úřad absorpční zásadu neporušil. Ostatně, žalobkyně tuto námitku vznesla až v soudním řízení správním.
42. Závěrem soud shrnuje, že neshledal v postupech městského úřadu a žalovaného namítané vady, a proto napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 16. června 2022

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně